

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter I

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. XIV. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873812176/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Tankegang; i »Gott« udtrykkes Panteismen klart, og i den hektiske »sinnlich-übersinnliche« »Hymne« tager hele Naturen Del i Nadverens Mysterium. Intet belyser Oehlenschlägers aandelige Sundhed klarere end en Sammenligning mellem dette sidste Digt og »Den hellige Nadvere« i »Jesus i Naturen«.

Oehlenschläger tager da Novalis' Tanke op; i Aarets Gang afspejles Kristi Liv. Foraaret er hans Fødsel; den grønne Skov tyder os hans Lære og Undergerninger. I Høstens svulmende Drue giver han Disciplens sin Nadvere; det døende Efteraar er Getsemanc og Golgatha. Men Disciplens Jubelhymne er Forvisningen om, at Kristus ikke er død. Efter Vintermørket vil Lyset komme igen og Vaaren atter sejre.

Men Digteren har hverken villet eller kunnet gennemføre denne Tankegang klart. Hans positive Tro vægrer sig ved at »reducere Christus til en Mythos af den aarlige Natur, da han tvertimod bestandig har søgt at vise Naturen som en aarlig gjentaget Mythos af denne guddommelige Forløser«. Hos Novalis er Gud og Naturen ét. Oehlenschläger nærmer sig undertiden dette Standpunkt (»Christi Fødsel«; »Simon Peder«, hvor Naturen personificeres i Gud, og hvor Digteren har søgt at løse Novalis' religiøse Problem: at forene Panteismen og Monoteismen; »Den hellige Nadvere«, »Getsemanc og Golgatha«, »Disciplens Jubelhymnus«). Snart ser han i Forholdet mellem den besjælede Natur og den aabenbarede Gud kun Parallelen; hans Naturfromheds Kilder er ikke blot Novalis' symbolske Poesi, men Bjærgprædikens Henvisning til Fuglene under Himlen og Liljerne paa Marken og Naturbillederne i Jesu Lignelser. Na-

XIV